

Jeroen van Urk
Lid Gemeenteraad Hengelo en
communicatie-adviseur

VERAMERIKANISERING

Winkeliers voelen zich bedreigd en leggen een knuppel onder hun toonbank. Daar kun je begrip voor opbrengen, maar wat te denken als overheidsdienaars verkondigen dit attribuut dan ook maar als wapen te gebruiken? Een oordeel over de juridische houdbaarheid van die opvatting wil ik niet vellen, zo min treed ik in de vraag of het psychologisch verstandig is om degene die je bedreigt te bedreigen. Deskundig Nederland heeft over die aspecten ruimschoots de gedachten laten gaan. De veramerikanisering van de samenleving, die het gevolg kan zijn van deze opvatting over zelfverdediging, is echter wel een kwestie voor wie betrokken is bij de inrichting van de samenleving. Want de escalatie lijkt op de loer te liggen. Hard tegen hard en op den duur harder tegen harder. Van knuppel naar kogel.

Heeft Nederland zich neer te leggen bij het credo, dat hier alles 50 jaar later gebeurt dan in Amerika? Niet te ontkennen valt dat televisiecultuur, verkiezingscampagnes en de fastfood- implementatie Amerikaanse trekjes hebben aangenomen. Op het oog lijkt een soort individuele veiligheidszorg dus een logische stap. Of dat ook past binnen een integraal veiligheidsbeleid is een tweede. Dat beleid, lees ik, gaat verder dan het bestrijden van incidenten en beoogt ondermeer buurt- en winkeliersverenigingen te betrekken bij het voorkomen en terugdringen van onveiligheid. Regie van het gemeentebestuur wordt daarbij onontbeerlijk genoemd.

Dus wat is wijsheid? Middenstanders op hun eigen verantwoordelijkheid terugwerpen of met hen in overleg treden om samen met gemeentelijke diensten en de politie de veiligheid te vergroten? Eigen verantwoordelijkheid die ontaardt in eigenrichting kan niet het streven zijn. Gezamenlijke verantwoordelijkheid, die een positieve bijdrage levert aan de samenleving, is een betere richting. Dus wat mij betreft: vraag het wijkwinkelcentrum maar een brommerwerkplaats te | sponsoren die door jongelui en een enkele vader beheerd wordt en waar de politie af en toe zijn neus om de hoek steekt. Stel de plaatselijke horeca maar voor om samen de stille steegjes aan te kleden en te onderhouden. Laat de supermarkt om de hoek de rondhangende randgroepjongeren maar voorstellen om een boodschappendienst te beginnen. Organiseer met de plaatselijke ondernemersfederatie maar een training sociale weerbaarheid.

De vraag is al met al of gezagsdragers inventief genoeg zijn om de gemeenschapswaarden in ons stukje van de wereld overeind te houden. Desnoóds doen we dat met Amerikaanse communicatietechnieken. Met huiskamerbijeenkomsten over de veiligheid in de buurt bijvoorbeeld. Een Tupperwareparty door de wijkagent, dat is te doen. ■